

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
6.Bf.81/2024/10.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, a 2024. május 15. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt Terhelt1 vádlott ellen indított büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2024. február 19. napján kihirdetett 11.B.25/2023/78. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott élet elleni bűncselekményét a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő súlyos testi sértés bűntettének minősíti.

A vádlottal szemben kiszabott büntetést 2 (kettő) év 6 (hat) hónap börtönbüntetésre és 3 (három) év közügyektől eltiltásra enyhíti.

A vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A 2021. július 27. napjától 2023. július 13. napjáig, a 2023. december 4. napjától 2023. december 5. napjáig, valamint 2024. január 26. napjától 2024. február 19. napjáig számítja be az előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés tartamába.

Az elsőfokú eljárásban felmerült – helyesen – 2.095.252 (kettőmillió-kilencvenötezer-kettőszázötvenkettő) forint bűnügyi költség állam javára történő megfizetésére kötelezi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének a kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámítja.

A másodfokú eljárásban felmerült 7.000.- (hétezer) forint bünygyi költséget az állam viseli.

I n d o k o l á s

[1] A Budapest Környéki Törvényszék a 2024. február 19. napján kelt 11.B.25/2023/78. számú ítéletében Terhelt1 vádlottat bünösnek mondta ki a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütközö emberölés bünnettének kísérletében, ezért öt 6 év szabadságvesztés bünnetésre és 6 év közügyektöl eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés bünnetés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg és rendelkezett arról, hogy abból a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. A szabadságvesztés bünnetésbe a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítani rendelte. Rendelkezett a nyomozás során lefoglalt bünjelekröl és kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 2.067.902 forint bünnygyi költség viselésére.

[2] A tárgyaláson jelenlévö ügyész a kihirdetett elsőfokú ítéletet tudomásul vette, míg a vádlott és védöje felmentésért jelentett be fellebbezést.

[3] A Fővárosi Fellebbviteli Föügyészség a BF.287/2023/11. számú átiratában az előterjesztett védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Kifejtett álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás során a perrendi szabályokat megtartotta, az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett. A helytálló és a logika szabályainak megfelelő mérlegeléssel a vádlott bünösségére vont következtetése okszerű, a megállapított tényállás megalapozott, a törvényszék az indokolási kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett. A felmentést célzó védelmi fellebbezések valójában a bizonyítékok mikénti mérlegelésén keresztül a megállapított tényállást támadják, amely annak megalapozottsága és megindokaltsága miatt a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethet. A másodfokú eljárásban irányadónak tekintendö tényállás alapján a cselekmény jogi minösítése jogi indokaival együtt törvényes. Nem tévedett az elsőfokú bíróság a bünnetés kiszabásakor sem. Az ítélet járulékos rendelkezései törvényesnek tartotta azzal a megjegyzéssel, hogy a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe azt az egy napot is be kell számítani, amikor 2023. december 4-5. napjáig őrizetben volt. Mindezek alapján azt indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a – helyesen – Budapest Környéki Törvényszék 11.B.25/2023/78. számú ítéletét a Be. 605. § (1) bekezdése alapján hagyja helyben.

[4] A vádlott védöje is előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását, amelyben azt hangsúlyozta, hogy az ítélet kihirdetésekor bejelentett fellebbezésük nem felmentésre irányult, hanem a minösítés megváltoztatására és a bünnetés enyhítésére. Ennek alátámasztására hivatkozott az egész tárgyaláson tanúsított védekezésük irányára, de különösen a bizonyítási eljárás során tett védöi észrevételekre és főleg a védöbeszédben

kifejtett érvelésre. Álláspontja szerint egyrészt a Terheltl által kifejtett cselekmény szándékosság hiányában nem minősülhet emberölésnek; másrészt önkéntes eredményelhárításnak értékelhető a magatartása, tekintettel arra, hogy az egyetlen mozdulatból álló cselekmény bekövetkezése után, amennyiben a vádlottnak szándéka a sértett életének kioltására irányult volna, abban senki és semmi nem akadályozta volna meg ott és abban az időben. Ezzel szemben, amint felfogta, hogy tanúl súlyosan megsérült, azonnal a segítségére sietett, a sértett pólójával igyekezett megállítani a vérzést (életmentés), majd ő maga hívta a mentőket segítségül és beszélt velük. A védő jogi álláspontja alátámasztására jogi szakirodalomra, valamint a Kúria Büntető Kollégiuma 3/2013. Büntető jogegységi határozatban szereplő állásfoglalásra hivatkozott.

[5] Mindezek alapján indítványozta, hogy a fellebbviteli bíróság a bírósági jegyzőkönyvben tévesen rögzített fellebbezési irány figyelembevételével az elsőfokú eljárást, illetve az ítéletet a Be. 590. § (2) bekezdése alapján teljeskörűen bírálja felül, a Be. 599. § (2) bekezdés a) pontja alapján az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megalapozatlansága okán a helyes tényállást és jogi minősítést az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma vagy ténybeli következtetés útján állapítsa meg, a Be. 604. § (1) bekezdés b) pontja és a 606. § (1) és (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg és a törvénynek megfelelő ítéletet hozzon, amelynek során a Be. 606. § (4) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletének a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezését változtassa meg, mert a büntetés a helyes jogi minősítéshez képest eltúlzottan súlyos.

[6] A védő a másodfokú nyilvános ülésen megtartott perbeszédében a bejelentett fellebbezést és annak írásbeli indokolását változatlanul fenntartotta, és a jogi minősítés megváltoztatását, valamint a kiszabott büntetés enyhítését indítványozta.

[7] A vádlott az utolsó szó jogán megbánását hangsúlyozta és méltányos, a bíróság számára is elfogadható döntés meghozatalát kérte.

[8] A vádlott és a védő által bejelentett fellebbezés tartalmára figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljeskörűen bírálta felül. Ebből következően a másodfokú bíróság vizsgálta az ügyben az eljárási szabályok megtartását, az ítélet megalapozottságát, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét.

[9] A Fővárosi Ítéltábla a felülbírálat során megállapította, hogy a Budapest Környéki Törvényszék eljárása során a perrendi szabályokat megtartotta, hatályon kívül helyezésre okot adó abszolút, illetve relatív eljárási szabálysértésre egyik érdekelt sem hivatkozott. A törvényszék a Be. 499. § (2) bekezdésében foglaltaknak megfelelően tartott előkészítő ülést, ahol a vádlott nem ismerte el a bűnösségét és nem mondott le a tárgyaláson való jelenlét jogáról, ezért az elsőfokú bíróság az ügyet a Be. 508. § a) pontja alapján törvényesen utalta tárgyalásra. A Fővárosi Ítéltábla a felülvizsgálat során azt is megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tárgyalása során a bizonyítás törvényességére

vonatkozó szabályokat betartotta, a vádlott és a védő az eljárásban törvényes jogait maradéktalanul gyakorolhatták, az eljárásban résztvevő személyek – a vádlott és a kihallgatott tanúk – figyelmeztetése a törvényi előírásoknak megfelelően történt.

[10] A perbíróság az ítéleti tényállást mérlegelési jogkörében eljárva állapította meg. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint a törvényszék a tényállás maradéktalan tisztázására törekedett, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a fellelhető bizonyítékokat számba vette. Ennek keretében kihallgatta a vádlottat, aki a nyomozás során a nyomozási bírói meghallgatásán csatolt írásbeli vallomását tartotta fenn, egyebekben élt a vallomástétel megtagadásának jogával. Érdemi védekezése szerint baleset történt, mert a sértett italozásuk során egyszer csak előre dőlt, ő pedig reflexből odakapott, és amikor függőleges helyzetbe támasztotta, akkor kérdezte tőle a sértett, hogy mit csinált, mert megvágta. Ekkor vette észre, hogy a snitzer még mindig a kezében volt. A sértett vérző nyakát annak pólójával betekerte, majd a sértett telefonjáról felhívta a mentőket és utána elfutott. A vádlott védekezésének ellenőrzése és a tényállás tisztázása érdekében a törvényszék a tárgyaláson kihallgatta tanú1 sértettet, ismerőseit, tanú2 és tanú3 közvetett tanúkat, továbbá a helyszínre érkezett mentőápolókat, tanút és tanú7t. A vádlott feleségének, tanú6nak a nyomozás során tett vallomását a Be. 527. § (1) bekezdés b) pontja alapján törvényesen, felolvasással tette a bizonyítás részévé, mert a tanú a tárgyaláson már élt a mentességi jogával. Ezen túlmenően lejátszotta a segélyhíváson elhangzott bejelentések hanganyagát, valamint a dohánybolt kamerafelvételét, továbbá ismertette a releváns okirati bizonyítékokat, különösen a helyszíni szemléről készült jegyzőkönyvet, az igazságügyi orvos-, elmeorvos- és pszichológus szakértői véleményeket.

[11] Az elsőfokú bíróság ítélete [13]-[61] bekezdésében ismertette, majd a [62]-[92] bekezdésében egyenként és összességében értékelte a bizonyítékokat. Az elsőfokú bíróság meggyőző indokát adta annak, hogy a vádlott részben következetlen és bűnösségét tagadó vallomásával szemben az ítéleti tényállását miért a dohánybolt kamerafelvételén látottakra, mint objektív bizonyítéokra alapozta, amely rögzítette azt a mozdulatot a vádlott részéről, ami a sérülést okozta és amelyet alátámasztott tanú1 sértett következetes vallomása, illetve tanú2, tanú3, valamint tanú és tanú7 közvetett tanúk vallomása is. E szerint a vádlott, miután összeveszett a feleségével kábítószer fogyasztott és alkoholt is, indulatát a sértetten vezette le, és a nála lévő eszközzel megvágta tanú1 nyakát. A perbíróság tehát mérlegelési jogkörében eljárva ítélete [7]-[12] bekezdésében marasztaló történeti tényállást állapított meg.

[12] A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás tehát megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla felülbírálata alapjául elfogadta.

[13] A vádlott felmentésre irányuló fellebbezése nem alapos.

[14] A Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. A vádlott indokolás nélküli fellebbezésében új tényre, új bizonyítékokra nem hivatkozott, további bizonyítási indítványt nem tett, ezért a bizonyítékok újraértékelésére, a tényállás felülmérlegelésére és ezen keresztül eltérő tényállás megállapítása mellett felmentésre irányuló fellebbezése eredményre nem vezethetett. Az elsőfokú bíróság a ténybíró, feladata és kötelessége, hogy a vád tárgyává tett tények szempontjából lényeges bizonyítékokat hiánytalanul, egyenként és összhatásában értékelje, amelynek eredményeként az ítéletben a vád tárgyává tett cselekmény történeti tényállását, valamint az elkövető személyével összefüggő, a cselekményére kiható, azt befolyásoló tényeket megállapítsa. Az ítéltábla álláspontja szerint a törvényszék e kötelezettségének eleget tett, ezért a vádlott felmentésre irányuló fellebbezése eredményre nem vezethetett.

[15] A védő eltérő jogi minősítés megállapítására irányuló fellebbezése alapos.

[16] Az irányadó tényállás alapján a törvényszék okszerűen vont le következtetést a vádlott bűnösségére, azonban tévedett a bűncselekmény jogi minősítésekor, nem vizsgálta az önkéntes eredmény elhárítás tényét. A Btk. 10. § (4) bekezdése értelmében nem büntethető kísérlet miatt b) aki az eredmény bekövetkezését önként elhárítja. Az (5) bekezdés értelmében, ha a (4) bekezdésben meghatározott esetben a kísérlet már önmagában is megvalósít más bűncselekményt, az elkövető e bűncselekmény miatt büntethető.

[17] A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint is – osztva a védő e körben előadott jogi álláspontját - az önkéntes visszalépés két formája közül jelen ügyben az önkéntes eredményelhárítás megállapítható. Az irányadó történeti tényállás szerint a vádlott, miután észlelte a sérülést, egy pólóval körbetekerte a sértett nyakát, majd annak telefonjáról értesítette a mentőket, ezért számíthatott arra, hogy a sértett rövid időn belül szakszerű orvosi ellátásban részesül.

[18] A Btk. 10. § (4) bekezdés b) pontjában meghatározott büntethetőséget megszüntető ok materiális bűncselekmény befejezett kísérlete esetén valósulhat meg. Befejezett a kísérlet akkor, ha az elkövető által megindított oki folyamat minden további elkövetési magatartás kifejtése nélkül az eredményhez vezet, és legfeljebb az oki folyamatba való aktív beavatkozás háríthatja el az eredmény bekövetkeztét (4/2002. BJE, BH2023.235.). Jelen ügyben pontosan ez állapítható meg, hiszen a vádlott a snitzerrel, egy határozott mozdulattal, közepeset nem meghaladó erővel, a nyakán, 12 centiméter hosszan megvágta a sértettet, és ezzel elindította azt az okfolyamatot, amely közvetlenül életveszélyes állapotot vagy akár halálos eredményt is előidézhett volna. A Kúria 3/2013. számú Büntető jogegységi határozatában foglaltakra, valamint a III. számú Büntető Elvi Döntésre figyelemmel, miután a vádlott alkohol és kábítószer hatása alatt állt a bűncselekmény elkövetésekor, így a tárgyi tényezők alapján az ítéltábla álláspontja szerint is az éles, hegyes vágóeszközzel (snitzerrel), közepeset meg nem haladó erőbehatással okozott nyaki sérülés – a

támadott testtájékra figyelemmel – okozása esetén alappal vonható le következtetés a vádlott eshetőlegesen szándékára a halálos eredmény tekintetében. A törvényszék ítélete [77]-[92] bekezdésében kifejtett jogi álláspontjával az ítéltábla egyetért.

[19] Az emberölés büntettének befejezett kísérlete esetében az elkövető büntethetőségét egyedül az szünteti meg, ha a sértett halálához vezető oksági láncolatot közvetlenül vagy közvetve az elkövető maga szakítja meg. A másodfokú bíróság álláspontja szerint jelen ügyben ez történt, hiszen a vádlott betekerte a sértett nyakát és értesítette a mentőket, vagyis az ő magatartása indította meg azt az okfolyamatot, amely az eredmény elhárítását eredményezte, így javára önkéntes eredményelhárítás állapítható meg. A fellebbviteli bíróság meggyőződése szerint a vádlottat befolyásolta az általa elfogyasztott alkohol és kábítószer, a feleségével történő veszekedést követően a snitzert önmaga ellen akarta fordítani. Végül ehelyett agresszióját kifelé, más személy ellen fordította, neki okozva sérülést. Megjegyzi az ítéltábla, hogy a vádlott által kezdeményezett hívás alapján érkezett a helyszínre, mintegy 18 perc elteltével, a mentőegység.

[20] A Btk. 10. § (5) bekezdésére figyelemmel – ha az önkéntes eredményelhárítás miatt nem büntethető kísérlet már önmagában is megvalósít más bűncselekményt, az elkövető ezért a maradékbűncselekményért büntetőjogi felelősséggel tartozik – az ítéltábla az elsőfokú ítéletet megváltoztatta és a vádlott élet elleni bűncselekményét a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő súlyos testi sértés büntettének minősítette, hiszen az igazságügyi orvosszakértői vélemény szerint a sértett 8 napon túl gyógyuló, ténylegesen 3 hétre tehető gyógytartamú sérülést szenvedett el. A vádlott tehát azzal a magatartásával, hogy a sértettet egy tapétavágó késsel, közepesen meg nem haladó erővel a nyakán, mintegy 12 centiméter hosszan megvágta és ezzel 8 napon túl gyógyuló sérülést okozott, megvalósította a súlyos testi sértés büntettét [Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés].

[21] A védőnek az enyhítésre irányuló fellebbezése alapos.

[22] A Budapest Környéki Törvényszék ítélete [99]-[101] bekezdésében helyesen sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető bűnösségi körülményeket.

[23] A vádlott által megvalósított testi épség elleni bűncselekményt a törvény három évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni. Az elkövetett cselekmény valós tárgyi súlyára és motívumára, a vádlott büntetett előéletére, arra figyelemmel, hogy a vádlott garázdaság és súlyos testi sértés büntette miatt már állt bíróság előtt és a vele szemben kiszabott közérdekű munka büntetés nem érte el a büntetés célját, ráadásul a jelen büntetőeljárás során alkalmazott bűnügyi felügyelet hatálya alatt további büntetőeljárás is indult vele szemben, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a vele szemben kiszabott büntetést a felső határhoz közeli mértékben megállapítva, 2 év 6 hónap börtönbüntetésre és azzal arányosan a mellékbüntetés tartamát 3 év közügyektől

eltiltásra enyhítette. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a vádlott esetében az így kiszabott fő- és mellékbüntetés szolgálja megfelelően a Btk. 79. §-ában írt speciális és generális büntetési célokat egyaránt.

[24] A fellebbviteli bíróság a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontja alapján határozta meg a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját.

[25] Az ítéltábla a vádlott tekintetében az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítására vonatkozó ítéleti rendelkezést – részben a fellebbviteli főügyészség indítványának megfelelően – az ügyiratok alapján helyesbítette, miután észlelte, hogy azt a törvényszék pontatlanul és hiányosan tüntette fel.

[26] A másodfokú bíróság részben számítási hiba miatt, részben a Be. 119. § (5) bekezdésére figyelemmel elővezetési díjként felmerülő 19.700 forint hozzáadásával, összesen 2.095.252 forint elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére kötelezte a vádlottat a Be. 453. § (1) bekezdése és a Be. 574. § (1) bekezdése alapján.

[27] Ugyanakkor a Fővárosi Törvényszék ítéletének egyéb rendelkezései – a büntetés végrehajtási fokozatára és a bűnjelekre vonatkozóan – törvényesek, ezért azokat a másodfokú bíróság – helyes indokai alapján – helybenhagyta.

[28] A másodfokú bíróság a vádlottat mentesítette a másodfokú eljárás során a kirendelt védő díjaként felmerült 7.000 forint bűnügyi költség megfizetése alól a Be. 613. § (2) bekezdés a) pontja alapján.

[29] Az ítéltábla a Btk. 92. § (1) bekezdése alapján rendelkezett a vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének a kihirdetésétől a másodfokú ítélet kihirdetéséig letartóztatásban töltött időnek a kiszabott szabadságvesztés tartamába történő beszámításáról.

[30] A Fővárosi Ítéltábla ítélete a Be. 599. § (1) bekezdésén, valamint a Be. 606. § (1) bekezdésén alapul.

Budapest, 2024. május 15.

Dr. Török Zsolt s.k.

a tanács elnöke

Dr. Szabó Éva s.k.

Dr. Mészáros László s.k.

előadó bíró

bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 11.B.25/2023/78. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 6.Bf.81/2024/10. számú ítéletében írt változtatással 2024. május 15. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2024. május 15.

Dr. Török Zsolt s.k.

a tanács elnöke